

Dammen

Julia Wickholm

Han var redan andfådd, men han slutade inte springa. Han slutade inte springa ens när de andras skratt och fotsteg upphörde att eka bakom honom. De kunde lura var som helst, bakom ett träd eller en sten, de kan ha hittat en genväg och rundat honom och snart, när som helst, hoppa ut på stigen framför honom, dra honom ner i marken. Blöt snö i ansiktet, innanför halsduken.

Masserande ett håll i sidan vågade han till slut stanna upp. Lyssna till skogen omkring honom. De spridda fågelläten, prasslet i buskarna och träden. Ett stilla droppande från en av trädgrenarna ner i dammen. I dammen fanns en stor sten, ett par steg ut i i vattnet. Som yngre hade han brukat leka här, hoppa från den ljungklädda marken upp på stenen, akta sig för att inte blöta skorna och byxbuntarna. När han rundade dammen för att komma närmare stenen såg han till sin förvåning att någon redan satt där. En tjej, med långt ljust hår ner över ryggen. Hon betraktade honom med stora, isblå ögon och log.

"Hej", sa hon. Han hade inte sett henne förut. Kanske gick hon i någon annan skola.

"Hej", sa han.

"Vad heter du?" frågade hon.

"Johannes", sa han.

"Hej, Johannes. Jag heter Anna."

Sedan den dagen återvände han ofta. Det var inte så att de uttalat bestämt sig för att träffas vid dammen, men han började ta omvägen efter skolan varje dag, bara för att. Ibland satt Anna på stenen, ibland kom hon gående från skogen. Men hon var alltid där. Hon bar samma kläder; en knälång jacka ovanpå en enkel klänning, ett par svarta skor. Det blonda, nästan vita håret utsläppt ner över ryggen. Hon var osminkad, som nästan ingen tjej i Johannes klass var numera.

Ibland sa de inte mycket. Ibland satt de bara på stenen tätt intill varandra och blickade ut över dammen, alldeles tysta. Hon frågade om honom och hans liv, hur det var i skolan och där hemma. Han svarade svävande, ryckte på axlarna. Men det var som att hon förstod ändå.

När Johannes satt nära Anna kände han sig trygg. Hon doftade hallon, inte konstgjort som godis, utan färska sommarhallon som mosas ner i glass. Hon fick honom att tänka på sommaren, på frihet.

Den sista gången de träffades vände hon sig plötsligt mot honom, la sina svala, nästan kalla händer mot hans kinder och vände hans ansikte mot henne. Hon var så nära att han kunde

känna hennes andedräkt som pustar av luft. Hans kinder tycktes värma upp hennes händer, som blev allt varmare, snart nästan brännande heta, men han ryckte inte undan. Med bultande hjärta såg han in i hennes ögon.

"Vill du följa med mig hem?" frågade hon. Han kände värmen från hennes händer alstras genom hela kroppen.

"Ja", sa han, hans röst lät svag och liten, han skämdes för den. Men hon log, hennes blå ögon tittade rakt in i hans och glittrade.

Det var tyst kring dammen de följande veckorna. Våren började sakta sprida sin grönska i området. Några fåglar prasslade i buskagen, ett rådjur fick vattnet i dammen att krusa sig på ytan när den drack. Vårvinden rev i trädkronorna som fått små knoppar. En man gick förbi med sin hund, de stannade upp och tittade ut över dammen. Alldeles stilla, alldeles lugn. Men längst där nere på allra djupaste botten, utom synhåll bland gyttja och tång; ett par isblå ögon som tittar, en mun som ler. En svag doft av hallon.

© Läscentrum, 2024

Julia Wickholm, född 1987, är utbildad genusvetare och jobbar som bibliotekspedagog i Esbo. Hon växte upp i Sibbo, och är bosatt i Helsingfors. Julia Wickholm debuterade med ungdomsromanen Olivia för alltid 2019. År 2022 publicerades hennes andra ungdomsroman Kom hit.